

Túrmezei Erzsébet

Tavaszi imádság

Tavaszi! Színek, fények, illatok
Simogató, meleg sugarak.
Zsendülő vetések közt járhatok
felhőtlen, kék ég alatt.

Mert az megújult életekből árad,
s minden virágillatnál édesebb.
Felüdül tőle a fáradt,
Begyógyul tőle a seb.

Bimbók bomlanak fákon, bokrokon...
orgonák nyílnak nemsokára.
S tavaszi reménnyel vágyakozom
„Krisztus jó illatára”.

Megszépül tőle az élet,
Könnyűvé lesz a nehéz.
A szív boldog tavaszra ébred,
segíteni mozdul a kéz.

Élő Krisztus, végy lakozást bennünk!
Virágok illatoznak szerteszét.
Segíts a Te jó illatoddá lennünk!
Árasztani szíved szeretetét!

(A fenti illusztráció fotóját Borzási Gyula készítette.)

Ajánlás – Május hónap tavaszutó, mondták róla hajdanán, s ennél fogva már-már idejétmúlt a mellékelt fohász. A tavaszelő és tavasz most kevés meleget hozott. Lapzártakor is, a csípős-borongós április derekán, még csak sóvárgunk a simogató, meleg sugarak után. És „tavaszi reménnyel vágyakozunk”, hogy húsvét után, pünkösd előtt, elhozza majd a gyönyörű május. (a szerk.)

VISZ-HIRDETÉS

Vezetőségválasztó konferencia

A Vasárnapi Iskolai Szövetség felhívása MINDEN vasárnapi iskolai tanító számára!

„Legyetek az én követőim, mint én is a Krisztusé.” (1Kor 11:1)

Kedves Tanítótársak!

A Vasárnapi Iskolai Tanítók Szövetségének vezetősége szeretettel felhívja a figyelmét minden vasárnapi iskolai tanítónak, hogy 2011 május 14-én, szombaton, 9 órai kezdettel, országos Választó-konferenciát szervez Magyarlónán *Szenvedélyes tanító* témával. Erre az alkalomra kérjük, hogy minden gyülekezetből tíz gyermek után egy képviselő-tanító jelenjen meg (ugyanis tíz gyerek után egy tanítónak lesz szavazati joga) és vegyen részt a választásokon. Ez időpontig szíveskedjenek megválasztani a kerületi felelőst minden misszió-kerületben. Imádkozó szívvel készülünk erre az alkalomra!

Részvételi szándékukat kérjük Sütő Magda Máriánál jelezzék a köv. telefonszámon vagy emailcímen:
tel: 0735 500 068, e-mail: pap.magdi@gmail.com)

Helyszín: Magyarlónai magyar baptista gyülekezet. Időpont: 2011. május 14.

Részvételi díj: 10 RON (a helyszínen kell majd kifizetni).

Minden vasárnapi iskolai tanítót szeretettel várunk! Nemcsak azokat, akiknek szavazati joguk lenne az alapszabályzat szerint, mindenkit. **SÜTŐ MAGDA MÁRIA**, VISZ titkár

Jövedelemadónk 2%-val támogathatjuk a szalárdi öregotthont!

A törvény értelmében, ebben az esztendőben személyi jövedelemadónk 2%-át felajánlhatjuk non profit szervezeteknek jövedelmi forrásaik kiegészítésére. A szalárdi FILADELFIA NOOM öregotthon vezetősége előre megköszöni azon testvérek szeretetét és együttérzését, akik szeretnének élni ezzel a lehetőséggel az öregotthon javára. Ezt az éves globális jövedelemadó-bevallás leadásakor lehet megtenni, a mellékelt nyomtatvány kitöltésével, 2011 május 15-ig.

FUNDAȚIA FILADELFIA NOOM 417450 Sălard nr. 547-548. Jud: Bihor.

Cod fiscal: 14258752, Cont bancar: RO52 BPOS 0500 3110 234R OL01

Azok a személyek is, akik nem kötelesek a globális jövedelemadó-bevallás leadására élhetnek ezzel a lehetőséggel.

Köszönjük szépen a támogatást! A Filadelfia vezetősége nevében: **MIERLUT JÓZSEF, Szalárd**

Előfizetés a Lydia folyóiratra

Mivel az utóbbi időben a Lydia folyóirathoz nehezebben juthattunk hozzá, ezután szervezeten kell végeznünk a megrendelését és előfizetését. A folyóiratot egy nagyváradi keresztyén könyvesbolt hozza be az országba. Megrendelést és előfizetést két évre fogadnak el, ami 24 lej lesz. Egy lap ára 6 lej (postaköltséggel együtt).

Gyülekezetenként vagy körzetenként egy helyi felelős írja össze a megrendelők nevét és pontos postai címét és szedje össze a két év megrendelésének árát. Minden évben két szám jelenik meg. Az összesített névsort küldjék el elektronikus postán Bálint Pálné Ibolyának május 15-ig (balintpalibi@gmail.com), a pénzt pedig május 30-ig kell eljuttatni ugyanoda. Az első 2011-es szám megérkezéséig ki kell fizetni a két évi megrendelést. Minden olvasó a saját címére fogja kapni a folyóiratot.

A megrendeléseket ugyanabban a helységben egy címre is lehet kérni, és ebben az esetben a szétosztás arra a személyre hárul, akinek a postai csomagot küldték.

A könyvesbolt elérhetősége a következő: Revista Lydia, OP 9, CP 33, 410690 Oradea, jud. Bihor

Tel/ fax/ robot: 0359-412765, email: comenzi@lydia.ro honlap: www.lydia.ro.

A Nőszövetség vezetősége nevében: **BÁLINT PÁLNÉ IBOLYA**

A bondoraszói tábor

2011-ben is szeretettel várja a gyülekezeti, keresztyén alapítványok, vagy családi szervezésben üdülni vágyó gyerekeket, fiatalokat és felnőtteket. Az érdeklődők jelentkezhetnek, vagy bővebb információt kaphatnak **BOROS JÓZSEF** lelkipásztornál

Tel: 0745 505 929, vagy hétvégeken egy magyarországi baptifon számon: 00 36 20 775 0836.

Címváltozás – Papp László lelkipásztor új címe Mihályfalván: Str Breslelor, nr 38. Valea lui Mihai, jud: Bihor. Cod: 415700

TUDÓSÍTÁS

A székelyföldi vasárnapi iskolai tanítók választói gyűlése

A Székelyföldi Missziókerület gyülekezeteiből a vasárnapi iskolai tanítók választói gyűlést tartottak március 26-án a Hargita Táborban. 32 tanító jött el erre a találkozóra. Borzási Istvánné Márta az országos Vasárnapi Iskolai Tanítók Szövetségének elnöke, és Sallai Jakabné Mária körzeti felelős beszámolt az elmúlt négy év tevékenységeiről. Angus és Shena Cleaver, valamint Andrew Henderson Angliából a Cleaford Christian

Trust részéről voltak vendégeink. Angus a gyermekek kreatív tanításáról tartott bemutatót a tanítók előtt.

A jelenlevő tanítók új kerületi felelőst választottak: Boros Róbertné Emiliát, Székelyudvarhelyről. Segítője lesz ifj. Máté Zoltánné Imola ugyancsak Udvarhelyről. Az új körzeti felelős és munkatársai szolgálatára Borzási István és Borzási Istvánné Márta kérte imában Isten áldását. *(Borzási Gyula)*

Az alelnökök kinevezése

A Szövetség újonnan megválasztott tanácsa Zilahon ülésezett április 15-én. Ezen a gyűlésen megtörtént a Kongresszus által megválasztott alelnökök kinevezése az alelnöki tevékenységekre. A Tanács Borzási István testvért oktatási, Szűcs Sándor testvért gazdasági, Veress Efraim testvért kommunikációs és Kis Juhász Vilmos testvért a missziós alelnöki szolgálattal bízta meg. Imádkozzunk testvéreinkért, hogy az Úr áldja meg szolgálatukat.

KOVÁCS JÓZSEF főtitkár

TUDÓSÍTÁS

„A lelkimunkás legyen teljes tudatában elhívásának és szolgálatának”

Jubileumi TELEK-találkozó volt a Partiumban

Jelentős mérföldkőhöz érkezett a Tiszántúli és Erdélyi Lelkimunkások Közössége (TELEK). A tíz éve útjára indított kezdeményezés a XX. találkozót is megérthette, amely március 11-13. között zajlott az erdélyi gyülekezetekben. A nyitóalkalomra a szatmárnémeti imaházban gyülekezett a több mint 60 résztvevő, akik Magyarországról, Kárpátaljáról és Erdélyből érkeztek.

Két előadás hangzott el.

Dr. Szebeni Olivér testvér történelmi témát ismertetett. Előadásában a trianoni döntés következményeiről és a magyar baptistákra gyakorolt hatásairól szólt. Hangsúlyozta, hogy bármennyire tragikus a magyarok számára e történelmi esemény, Isten előrelátóan gondoskodott arról, hogy az el-

csatolt területeken is terjedjen az evangélium. A Mindenható még egy szomorú eseményt is jóra tud fordítani népe számára.

A második előadásban a lelkimunkás feladatáról és felelősségéről szólt Nehra Bálint, kárpátaljai lelkipásztor. Jónás története alapján beszélt arról, hogy a lelkimunkásnak ismernie és cselekednie kell Isten akaratát, vállalnia kell a felelősséget, késznek kell lennie a bűnbánatra is, ha rossz döntéseket hoz és nem végezheti hanyagul és közömbösen az Úr munkáját.

Szombaton két helyszínen folytatódott a találkozó. A szatmárnémeti imaházban összegyűlt csoport beszélgetését Komáromi Tibor lelkipásztor irányította, míg a szilágysámsóni imaházban levők műhelymunkáját Katona László

lelkipásztor moderálta. A lelkimunkás számonkérhetőségéről és elszámoltathatóságáról folyt a beszélgetés, olykor ellentétes vélemények és meglátások is ütközve egymással, de a testvéri szeretet jegyében, a még hatékonyabb lelkimunka érdekében.

Pénteken és szombaton este, valamint vasárnap folyamán a vendég igehirdetők szolgáltak gyülekezeteinkben. A vasárnap esti záró alkalmak pedig a szombati helyszíneken voltak megtartva.

A következő TELEK-találkozó novemberben lesz Magyarországon. Addig is lehetőségünk van a lelkimunkát az Úrtól kapott hivatástudattal végezni, az Ő dicsőségére és a lelkek megmentése érdekében.

HORVÁTH FERENC

Új imaház épült Kiskerekiben

Két imaház ünnepélyes megnyitója történt 2010. november 28-án az Érmelléken: vasárnap délelőtt Kiskerekiben egy újonnan épült imaházat avattak, délután Szilágypérban nyílt meg ünnepélyesen a helybeli roma gyülekezet imaháza. Kiskereki (román nyelven: Cherechiu) Székelyhídtól északkeletre, attól kb. 5 km-re fekvő település. Szilágypér (román nyelven: Pir) Nagykárolytól délre, Érendréd és Szalacs között fekszik.

Kora reggel még fagyos hideg volt, de az ünnepélyre érkezőket már simogató napsütés fogadta. Sokan eljöttek vasárnap délelőtt 10 órára, november 28-án Kiskerekibe. Az imaház előtt Szabó András lelkipásztor a 122. Zsoltárt olvasta fel, amit Papp László és Fazakas György lelkipásztorok imája követett. A jelképes szalagot a gyülekezet pástora és Kovács Gyula missziókerületi elnök vágta el. Zsúfolásig megtelt az új imaház. A kezdő áhítatot Papp László és Fazakas György vezette. „Örvendünk veletek, és hálásak vagyunk az új imaházért. Az Úr titeket használt eszközül, csupán néhány tagot és elkezdtetek építeni. Hadd legyen mentőbárka ez az imaház.” – mondotta az igehirdetés elején Kovács Gyula lelkipásztor. Az ünnepségen közreműködött a diószegi gyülekezet fúvószenekara, és a székelyhídi gyülekezet ifjúsági énekzene csoportja, köszöntőt mondott Nyíri Sándor polgármester, Bozsoki Lajos református lelkész és Balla Frigyes, a székelyhídi gyülekezet igehirdetője.

A misszió Kerekiben

A kiskereki misszióról és az imaház építésének körülményeiről Szabó András értarcsai lelkipásztortól megtudtuk: a misszió Kerekiben 2006-ban kezdődött, a gyülekezet jelenleg a székelyhídi gyülekezetnek a leánygyülekezete és 6-tagja van.

Korábban is ide tartozott, de mivel 1981-1982-ben (sajnos nincsen pontos adatom) eladták és lebontották, azóta megszűnt létezni és csak 2006-ban indult újra. A telket egy református házaspár ajándékozta: Sass Károly és Erzsébet. Az alapkövetétel 2007. július 4-én volt. Az építkezés az értarcsai körzet segítségével történt és holland testvérek támogatásával épült fel, ami még jelenleg is tart.

Az imaház nagyon jó helyen, a főút mellett épült, amely Kerekit és Keszert köti össze. Az épület méretei: 15,5 m hosszú és 8 m széles, és rendelkezik egy 6 m széles és 8 m hosszú alagsorral. Az imaházban 120 ülőhely van, az alagsorban 30-35. Bemerítéssel volt egybekötve az ünnepség. A bemerítkezettek nevei

Mályer Ilonka és Szilágyi Piroska. Mályer Ilonka a kereki gyülekezet tagja lett. A testvérnő a kereki közösségbe ismerte meg az Urat és ott történt a megtérése. Szilágyi Piroska testvérnő pedig az asszonyvásári gyülekezet tagja lett. A testvérnő egy evangélizáló istentiszteleten találkozott az Úrral és ott döntött a követése mellett.

A missziót azzal szeretnénk folytatni, Akivel kezdtük – mondotta végül Szabó András. – Vannak terveink, amikért még imádkozunk. Addig is a körzetből és a váradi belvárosi gyülekezetből is segítenek testvéreink a misszióban.

A délutáni összejövetel hálaadó jellegű volt, amikor Simon József és Diós Ferenc lelkipásztorok szolgáltak. *(Szilágyi László)*

A fehér ruhások Mályer Ilonka (balról) és Szilágyi Piroska a lelkipásztorral, középen a diószegi fúvósok, szélén az imaházbelső látható.

Megnyílt Szilágypérban a roma gyülekezet imaháza

Ferenczi Béla felavatott missziómunkás várta a kapuban november 26-án, a vasárnap délután két órára érkező vendégeket, és legalább olyan boldog volt, mint Szabó András lelkipásztor Kiskerikben, hogy immár van imaházuk a szilágypéri roma baptistáknak. Igei köszöntőjének alapjául az 1Móz 27:16-17-tet és a 2Krn 7:16-ot olvasta fel: „Bizonyára az Úr van e helyen és én nem tudtam... Most választottam és megszenteltem e házat, hogy az én nevem abban legyen mindörökké.”

A község valamikori rendőrszínházának jó karban lévő házát sikerült megvásárolni a szilágypéri magyar roma gyülekezet számára. A volt tulajdonos feleségével együtt részt vett a megnyitón. Megtisztelte jelenlétével az ünnepséget Tempfli Mihály polgármester és Urlac Ioan alpolgármester is. Eljött és szolgált a Hulsman holland házaspár, Harmen és Jany, akik az épület megvásárlásában és berendezésében nagy áldozatot vállaltak.

Az ünnepélyt Dan László, a Keresztyén Cigánymissziós Alapítvány (Mo.) elnöke vezette. Igei üzenetekkel szolgált Kőszegi Dániel, az KCA alapítója, Veress Efraim, a szilágypéri magyar baptista gyülekezet pásztorja, Gál Győző a helybeli gyülekezet ügykezelő pásztorja és a nagyváradi missziókerület képviselőjében Boros Gyula lelkipásztor.

Gál Győző lelkipásztor köszöntőjében megemlékezett az úttörés küzdelmeiről: „Olyan dolgokat élek át, amit évekkkel ezelőtt reméltem és hittem. Amikor a második tagot, Rózsikát merítettük be, adta az Úr azt a gondolatot, hogy Pírban két gyülekezet lesz.” Végül buzdította a gyülekezetet, hogy legyenek hálások ezért a házáért, nagy tisztelettel, mély alázattal és nagy szeretettel jöjjenek mindig ide.

A gyülekezet újkori történetét

Ferenczi Béla a következőképpen foglalta össze. Szilágypérban az 1950-es években éltek baptista néven ismert hívő emberek: Katona Eszter, Bódizs Péter, Póti Károly, Szőke József és Balog Mihály családjai, akik közül némelyek meghaltak,

mások innen elköltöztek. '72-ig működött itt baptista gyülekezet Szabó Károly, utóbb pedig Gelény János pásztorlásával.

2003-ban csoda történt, mert Isten megszólított két személyt, Erdei Sándort és Daróczi Rózsikát, akik két-, illetve három év múlva be is merítkeztek Mihályfalván. Két taggal elindul a szilágypéri baptista leánygyülekezet, akik közül az egyik tag félig magyar, félig román, a másik tag pedig roma nemzetiségű.

A következő év nyarán hozzájuk csatlakozik egy magyar tag, Erdei Sándorné és egy roma tag, Balog Rozália (a Rózsika édesanyja). Ettől kezdve még többen látogatják az összejöveteleket, és a magyar imaház kicsinek bizonyult.

Másfél év után megtért a Rózsika férje, Daróczi Gábor. Mostmár két családból és két nemzetségből tevődött össze a gyülekezet, és egyre több érdeklődő is kezdett járni az alkalmakra. A szűk hely ellenére is egyetértésben, örülve a kegyelemnek, boldogan szolgálták az Urat.

Azonban hamarosan két kérdés tevődött fel: 1) Mi lesz, ha egyre többen jönnek a gyülekezetbe? 2) Nem akadály-e az emberek előtt a nemzeti és hovatartozás a megtérésre nézve? A sokféle körülményt figyelembe véve született meg a válasz, hogy a továbbiakban jobb lesz, ha külön tartanak összejöveteleket. 2009 májusában a Daróczi család felajánlotta lakóházuk egyik szobáját istentiszteleti helynek.

Az elkülönülés nem ment könnyen, mert egy Lélektől volt átitatva a kis gyülekezet, és mindkét részről

lehetett hallani, hogy fáj az elválás. Viszont a további események megerősítették a döntés helyességét, mert mindkét csoporthoz csatlakoztak barátok és megtérők. Így lehetett bemerítést tartani a magyar gyülekezetben (2010. június 27-én ketten merítkeztek be) és a roma közösségben is (július 25-én tízen merítkeztek be Kécen). Jelenleg 13 tagja van a szilágypéri roma baptista gyülekezetnek. (Sz.L.)

Daróczi Gábor (középen) biznyságtétellel, a holland házaspár (lent) énekkel szolgált.

Házasoknak szóló felejthetetlen alkalom volt Bácskossuthfalván, amelyen részt vett Erdélyből Sallai Jakab és Mária, a fotón közepén a harmadik házaspár, mellettük balról Tóth Zoltán és Irénke, valamint Nyúl Zoltán és Viktória.

Felpakolt autóval indultunk el 2010. december 3-án a Vajdaságba. Három hónapra mentünk, és Urunk kegyelméből ki is tölthettük a tervezett időszakot. Nem ért bennünket sem betegség, sem különösebb baj. Tudtuk, hogy többen is imádkoznak értünk, amit ezúton is nagyon köszönünk.

Amióta házások vagyunk ez volt az első karácsonyi ünnep, amit gyermekeinktől távol töltöttünk. Viszont kaptunk erre az időszakra a sajátunknál még népesebb családot, akik között sok-sok áldásban részesültünk.

Bácskossuthfalván laktunk, a gyülekezet egyik szolgálati lakásában. Onnan jártunk minden héten kétszer Pácsérra, egy-két alkalommal Csantavérre és Kishegyesre. Mindegyik gyülekezetben szolgáltunk ezeken az alkalmakon. Így volt lehetőségünk ismerkedni mindegyik helyen a testvériséggel, belelátni életükbe, nehézségeikbe, problémáikba. Sok bajjal, szükséggel küszködnek, mivel a szétvállási háború megviselte nagyon az egész országot, a vajdasági magyarságot különösen.

Feltűnő volt számunkra az első hónapban, hogy az emberek mennyire szomorúak, komor a tekintetük, nincs mosoly az arcukon. Ez alól azok sem kivételek, akikkel a gyülekezetekben találkoztunk. Mi lehet az oka? – kérdegettük egymástól, de nem jöttünk rá egykönnyen. Azt tudtuk, hogy a korábbi Jugoszláviában, hozzánk képest „kis amerikai” módon éltek. Most viszont a nincstelenség, a létminimum alatti életszínvonal, a fizetésképtelen munkahelyek ezrei, magas árak miatt sok

Az alábbi blogon lehet olvasni beszámolókat és tovább híreket:
<http://zoli-hirekavajdasagbol.blogspot.com>

bajjal küzdő, beteg, depressziós magyar nép él. Kiábrándultságot észleltünk a fiatalok között is, a munkától elveszik a kedvüket már induláskor azzal, hogy például a nyári szünetben végzett munka után csak december végén fizetnek a vállalkozók. Nyúl Zoltán lekipásztortestvér úgy fogalmazta meg a helyzetet, hogy a Vajdaságból csak elköltöznek az emberek, de az elmúlt húsz évben senki sem költözött oda.

A vajdasági magyar baptista gyülekezetek kicsik. A bácskossuthfalvi nemrég indult, 12 tagja van, tavaly kétszer is volt bemeierítés. Azt tapasztaltuk, hogy az emberekben van érdeklődés Isten iránt és nyitottak. Meglátogathattuk őket, nagy szeretettel fogadtak mindenütt, jó beszélgetéseink alakultak ki, aztán eljöttek az összejöveteleinkre is.

A Tóth házaspár a székelvudvarhelyi Erdő Leventével, aki a vajdasági fiatalok között végez missziómunkát.

Kishegyesen, ahol pár éve indult újra a gyülekezet, nagyon nagy az érdeklődés. Most még csak egy háznál gyűlnek össze. Voltak olyan alkalmaink, amikor negyvennél is többen zsúfolódtak be a Lajos és Eszter házába. Az itteni gyülekezetnek nagy szüksége lenne egy imaházra. Ezúttal is kérjük az erdélyi testvériséget, hogy gyarapítsák Szövetségünk külmisziós alapját erre a célra.

A csantavéri is egy fiatal gyülekezet, még nincs 20 éve, hogy megalakult. Szép, szolgáló ifjúsága van. Jó lenne, ha egy ifjúsági pásztort, vagy ifjúsági vezetőt össze tudná fogni őket a többi vajdasági gyülekezet fiataljaival együtt.

Pácséron a gyülekezet – az egyetlen a vajdaságiak közül, amelyik nagy múlttal rendelkezik – az utóbbi években számbeli apadást él meg, a fenti okok miatt fiatalok mentek el.

Mindez egy nagy imatéma elé állít bennünket: „Uram, adj hamar ébredést a Vajdaságban, megújulást Pácsérra és a nagy szükségben levő többi gyülekezetbe!”

Testvéreim, imádkozzatok továbbra is érettünk! Ha az Úr is úgy akarja, május 7-15 között Kishegyesre megyünk evangélizációs alkalmakra, majd őszől pedig egy újabb szolgálati időszak következne.

Köszönjük az anyagi- és imatámogatást, az Úr legyen veletek!

Sok szeretettel:

Tóth Zoltán és Irénke
Nagyváradról

Lelkipásztort avattak a mihályfalvi roma gyülekezetben

Friss hó hullott december 12-e reggelére, és simult valamelyest a kátyús út a központból a város széli Dihenes-telepig. „Jó helyen járunk” – ezt üzenté a tétovázó idegennek az ünneplőbe öltözöttek, és vélhetőleg a mihályfalvi roma imaház felé igyekvők látványa. Nagy öröme volt aznap a gyülekezetnek, alig két hónapja nyílt meg új kápolnájuk, s aznap pedig saját lelkipásztort kaptak **Filep Szilárd** diakónus-missziómunkás személyében.

Az ünnepélyt Bödő Zoltán, a Romániai Cigánymissziós Alapítvány elnöke és ennek e gyülekezetnek az eddigi ügykezelő pásztora vezette. „A Seregek Urának követévé avatunk, nem csupán ennek a körzetnek a lelkipásztorává” – mondotta bevezetőjében a Malakiás 2:1-2b,7-et idézve.

A kezdő igehirdetést Kovács Gyula lelkipásztor, missziókerületi elnök tartotta. A 2Tim 4:1-5 alapján figyelmeztette a szolgatársat: „Légy kész alkalmas és alkalmatlan időben szólni az örömmüzenetet”.

A felavatott lelkipásztort számosan köszöntötték. Kedves szavakkal szólt a Keresztyén Cigánymisszió Alapítvány alapítója, Kőszegi Dániel: „Nagy hála van a szívemben, mert az elmúlt években jómagam is láthattam azt a lelki fejlődést, amit az Úr a te életedben elvégzett. Boldog vagyok, hogy Isten elhozta ennek az avatásnak az idejét.”

A mihályfalvi magyar baptista gyülekezet nevében Kelemen Tibor köszöntött a Róma 12-1-9-et idézve.

Bunta Ferenc, a tárkányi gyülekezet diakónusa, a felavatott lelkipásztort korábbi szolgálati helyét, a

Az avató bizottság tagjai (balról jobbra): Papp László, Gál Győző, Bödő Zoltán, Kovács Gyula, Kajcza János és Szabó András lelkipásztorok; középen Filep Szilárd.

belényesi körzetet képviselve adta át jókívánságát a Zsolt 125:1, és a Zsolt 134:3 igeversekkel: „*Akik az Úrban bíznak, olyanok, mint a Sion hegye. Áldjon meg téged a Sionról az Úr*”.

Filep Ottó a bályoki gyülekezet elöljáróságának köszöntését adta át, sok erőt és örömet kívánt a szolgálathoz.

Az édesapa, Futó Árpád, a székelyhídi gyülekezet szolgálattelője, örömmét fejezte ki, hogy Isten megáldotta négy fiúgyermekkel, és a sok nehézség közepette is az Úr félelmében tudták őket nevelni. Majd mint Pál Timóteushoz, azonképpen szólt most ő is szeretett fiához: „Végezd az Úr munkáját hűséggel és alázattal, hogy Isten áldása tovább áradjon az emberek felé.”

„Egy férfiember szárnyakat kap, ha felesége is támogatja abban a miszióban, ahova az Úr elhívta” – mon-

dotta Kőszegi Zsóka testvérnő, idézve a 2Tim 2:15-öt: „*Igyekezz kipróbált emberként megállni az Isten előtt*”.

A két szomszéd roma gyülekezet megbízottai is köszöntöttek: Rézműves Tibor az Érkörtvélyes I-ből és Varga Viktor az Érkörtvélyes II-ből. A helybeli gyülekezet részéről Kaszanyi Beáta mondott el egy Antal Ferenc-verset.

A záró igehirdetést Kajcza János, a nagyváradi roma gyülekezet lelkipásztora tartotta (2Péter 3:1-10). Beszéde elején hangsúlyozta: Azért, hogy frissen és erővel tudja Szilárd testvér hirdetni az ígét, fontos a gyülekezetnek elfogadnia a Zsid 13:17-et: *Engedelmeskedjete elöljáróitoknak és fogadjatok szót, mert ők vigyáznak lelkeitekre, mint számadók; hogy ezt örömmel műveljék és nem bánkódva, mert ez néktek nem használ.* (Sz.L.)

Szeretettel köszöntjük a testvéreket!

Amit Isten tett és tesz érettünk, nem érdemljük meg, mindaz kegyelem. Mi ezt naponta tapasztaljuk az életünkben. Jelenleg minden teológiai hallgató vasárnaponként szolgál valamelyik gyülekezetben. Ebben az időszakban, amikor a Teológiai értesítőt állítjuk össze, éppen az ünnepi igehirdetésekre készülünk. Mindannyian Jézus halálának és feltámadásának vagyunk a gyümölcsei.

Az ünnepeken arra is emlékezünk, hogy a mi bűneink miatt Ő szenvedett, a halált is vállalta értem és érted. Milyen nagy áldozat, milyen nagy szeretet! Ezért méltó az Isten, hogy érte éljünk, és Őt szolgáljuk teljes szívünkben. Segítsen erre az Úr mindenkit! „Ezért tehát ti is azt tartsátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban.” (Róm 6:11)

Összeállította: **TÓTH RÓBERT**, teol. hallgató

Teológiai hallgatók bemutatkozása

Incze Zoltán, Nagyvárad

(levelezői tagozat másodéves hallgatója)

Szüleim vallásosak voltak, vasárnaponként elvittek a templomba, először a katolikusokhoz, majd később a reformátusokhoz is jártunk.

16 éves voltam, amikor először elmentem egy baptista gyülekezetbe, ahol igazán megragadott az Isten ígéje. Akkoriban nem voltak barátaim, magányos voltam, de elhatároztam, hogy fogok járni imaházba. Érdekes módon, néhány héten belül, egyre több barátom lett, akik nem rajongtak az imaházért. Emiatt aztán elmaradoztam a gyülekezetből, inkább a barátokkal voltam elfoglalva. A szórakozás – zene, diszkó – lett számomra az élet, s egyre kevesebbet törődtem Istennel.

Azonban, az érettségi közeledtével, amikor egyre közelebb kerültem a „Hogyan tovább?” kérdéshez, szüleim azt tanácsolták, hogy legyek pap. Mivel bibliaismeretből is kellett vizsgázni, elkezdtem olvasni a Bibliát. Ahogyan olvastam, az ige rávilágított arra, hogy Isten teljesen más, mint amilyennek én gondoltam. Megértettem azt is, hogy én egy bűnös ember vagyok.

Isten eszközöket használt a javamra, három osztálytársamat, akik beszélgettek velem és elhívtak a baptista gyülekezetbe. Ott értettem meg először, hogy Isten mennyire szeret. Az imaházban láttam egy filmet Jézus életéről, ami nagyon megérintett. Akkor döntöttem el

teljes szívemből, hogy őt akarom szolgálni.

Miután megváltozott az életem, elkezdtem beszélni Jézusról a családban is, és a húgom is megtért. Ez a szüleimnek nem tetszett, mert ők azt akarták továbbra is, hogy református pap legyek. De nem adtam fel, továbbra is bizonyosságot tettem és imádkoztam szüleimért. Két évre rá ők is megtértek és bemerítkeztek.

A katonaság után Isten szólt hozzám, hogy szánjam oda magam a lelki szolgálatra. Egyik testvér meghívott a roma gyülekezet megnyitójára. Nagyon megérintett,

hogy ezek az emberek milyen buzgón imádják az Istent. Isten megértette velem, hogy közöttük kell szolgálnom. Ott ismertem meg a feleségemet, aki a gyerekekkel foglalkozott.

Jelenleg gyerekekkel, fiatalokkal foglalkozunk s családokat látogatunk, próbáljuk bátorítani őket, hogy a nehéz körülmények között is tartssanak ki Isten mellett. Az Ő vezetését követve jelentkeztem a Magyar Baptista Teológiára 2009-ben. Azért imádkozom, hogy legyek hasznos eszköze az Úrnak! Mindenért Istené legyen a dicsőség!

Incze Zoltán és felesége Tünde, valamint gyermekeik: Lídia, Csilla, és Edina.

Nagy Ferencz, Nagyvárad (a levelezői tagozat másodéves hallgatója)

Fiatalkoromtól a Nagyvárad 1-es számú baptista gyülekezet tagja voltam. 15 éves koromban egy bibliai történeten keresztül értettem meg Isten hívását, amikor egy gazda vacsorát készített, és miután minden elkészült, kiküldte szolgálait, hogy vigyék el a meghívót a meghívottaknak. Tudtam, hogy rólam van szó, akihez Isten annyiszor szólt már és én mindig visszatartottam. Lelki harc volt bennem, hogy mi lesz, ha elfogadom és mi lesz, ha nem. Hála Istennek erőt kaptam, hogy döntsek Jézus mellett. Kiöntöttem neki a szívem és megvallottam minden bűnömet. Soha addig nem tapasztaltam olyan szabadságot és örömet! Utána Isten meggyőzött a keresztség fontosságáról, és 1996. május 31-én ebben is követtem Mesterem akarátát.

Több évig mint hangtechnikus szolgáltam a gyülekezetben, majd a Timóteus Társasággal együttműködve egy egyetemista missziót indítottunk Nagyváradon. Közben bekapcsolódtam az Evangélium Hangja Rádió magyar nyelvű adásának szerkesztésébe is, amit mai napig is végzünk, mostmár feleségemmel együtt. Annával 2007 májusában kötöttünk házasságot, majd Isten 2008 decemberében megajándékozott minket egy fiú gyermekkel, Ábellel, akit nagy örömmel nevelünk.

Fordulópontot jelentett számunkra az, hogy a Betlehem imaházhoz költözhettünk. A gyülekezet fiatal házaspárt keresett gondnoki munkára, a szolgálati lakás használatáért. Itt egyre több szolgálati terület nyílt előttünk: ifimunka, gyülekezeti szolgálatok, drámacsoport, prédikáció. Megtapasztaltam, ahogy Isten bátorságot ad és felruház lelki ajándékokkal a szolgálatok betöltésére. A szolgálatok minőségi javítása

érdekében késztetést éreztem a szívemben a teológiára való jelentkezésre.

Hálás vagyok Istennek, hogy mint Pálnak a sátor-készítést, Isten nekem is megadta, hogy kompjúteres rendszergazdaként kereshessem meg kenyerem.

A jövőben egyre jobban szeretném odaszánni magam a lelki szolgálatra és engedni Istennek, hogy végezze munkáját bennem és általam. „Mert jó az Úr, örökkévaló az ő kegyelme, és nemzedékről nemzedékre való az ő hűsége!” Kérem a testvéreket imádkozzanak értünk és gyülekezeteink lelki vezetőiért.

Nagy Ferencz és felesége Anna, gyermekük: Ábel

A teológiai hallgatók közös szolgálata

Áldásos és örömteli alkalom amikor együtt szolgálhatunk különböző gyülekezetekben. Erre adódott lehetőség március 20-án. Délelőtt, Szilágyballán, Józsa Zsolt szolgált imabuzdítással.

Az istentiszteleten Mezei Ödön hirdette az ígét Elizeus elhívásáról a 2Kir 2:1-15 alapján. Testvérünk hangsúlyozta, hogy Isten ma is elhív embereket a szolgálatra, és ez pedig kegyelem. (Délelőtt én nem tudtam társaimmal lenni, mivel Varsolcon kellett szolgálnom.)

Délután a szilágypercesi testvérek között szolgálhattunk. Lehetőségünk volt bizonyágot tenni

arról, amit Isten végzett és végez a mi életünkben. A szilágyballai fiúk közül öten elkísértek bennünket, akik énekekkel és bizonyágtevással is szolgáltak. Külön örültünk, hogy Kónya Dénes (Barótról) is köztünk lehetett, és bizonyágot tehetett Isten vezetéséről, amit megtapasztalt életében. Igehirdetéssel Szilágyi Norbert szolgált a Bír 14:1-9 alapján.

Hat órától Varsolcon vettünk részt az istentiszteleten. Ez volt a harmadik istentiszteleti alkalom, de a fiatalok nagyon frissek voltak, senki sem volt fáradt. A ballai fiúkórus olyan szépen énekelt,

hogya valahol szolgálni fogunk, meghívjuk őket is, hogy segítsenek be az éneklésbe. Az ígét Mezei Ödön hirdette a Mt 5:21-26 alapján, a „Ne ölj!” parancsolatról. Az összejevetel végén pedig volt alkalmunk együtt vacsorázni és beszélgetni.

A Szentlélek megörvendeztette a szívünket, ezt tapasztaltuk a közös szolgálatok során, és közelebb kerültünk Istenhez és egymáshoz is. Köszönjük a testvérek eddigi imatámogatását. Kérjük, hogy továbbra is hordozzanak bennünket imában!

TÓTH RÓBERT

A húsvéti legációban a következő helységeinkben szolgálunk:

Józsa Zsolt Marosvásárhelyen és Szászrégenben

Mezei Ödön Baróton

Szilágyi Norbert Hadadnádason

Tóth Róbert Nyárádmagyaróson

Örömnünp Korondon!

Egymást segítve igyekeztünk feljutni február 13-án a csodálatos környezetben épült korondi imaházba. A jeges és havas út ellenére szívünk telve volt örömmel, az imaház zsúfolásig megtelt, bemerítési alkalomra gyülekeztünk.

Hála és dicsőség szálljon Isten nevére, hogy ismét megmozdult a víz Korondon a roma imaházban. Együtt örültünk ezen a napon a helyi testvérekkel, valamint a körzetből és más gyülekezetekből összegyűlt testvéreinkkel. Figyelve a boldog arcokat, hallgatva a szívből fakadó énekeket és bizonyágtételeket, mi szolgálattevők, ezúttal is átélhettük azt, hogy nem hiábavaló a mi munkánk az Úrban.

Gábor Rupi testvér meleg szavakkal köszöntötte az ünneplő gyülekezetet és jó házigazdaként hálával telt szívvel szolgált minden résztvevő felé. Boros Róbert, a székelyudvarhelyi gyülekezet lelkipásztora, örömeinek adott hangot. Bátorító volt hallani, hogy roma testvéreink között a Székelyföldön is terjed az evangélium. Jó tudni azt, hogy sokan megnyitják szívüket és befogadják az evangéliumot. Jó volt látni a mosolygó és szívből imádkozó testvéreinket.

Isten igéjével a Cigánymisszió vezetői,

Kőszegi Dániel és Dan László testvérek szolgáltak a népes hallgatóság felé. Elhangzott, hogy a roma közösségek különleges időszakot élnek át. A Szentlélek munkája megtapasztalható a még csak formálódó kisebb közösségekben is. Isten igéje szolt azok felé is, akik még eddig nem nyitották meg szívüket Jézus Krisztus előtt. Többszörösen is átélhettük az áldást ezen a napon, hiszen amikor megmozdult a víz és Gábor Rupi testvér bemerítette a fehér ruhásokat, szinte megmozdult a hely. Isten arról is gondoskodott, hogy legyenek olyanok is, akik látva a bemerítést, hallva az evangéliumot, behívják szívükbe Jézust. Örömmel estünk térdre az Úr előtt és könyörögtünk azért, hogy a bátor elindulást kövesse odaszánt élet.

Hitünkben megerősödve indul-

hattunk tovább, hogy még sokan sok helyre vigyük a keresztről szóló örömmüzenetet. Lefele tartva az imaházból még nagyobb szükségünk volt arra, hogy egymást segítsük, hiszen szinte jégpáncéllá változott a domboldal. Közben egy hangos szóra lettünk figyelmesek. Megfordulva azt láttuk, hogy az imaházból sietett utánunk két asszony, akik nem akartak úgy hazamenni, hogy ne mondják el, Jézus az ő szívükbe is beköltözött. Az úton megállva felkiáltottunk Istenhez, megköszönve a kegyelmet, és egyben kérve őt, hogy szeretetével és áldásaival kísérje azokat, aki még időben igent mondtak neki.

Az Úr munkálkodik és mi sem tehetünk mást. Mindannyian a magunk helyén végezzük az Isten által reánk bízott munkát! (D.L.)

Bemerítés Méhkeréken

„Mikor visszahozta az Úr Sionnak foglyait, olyanok voltunk mint az álmodók. Akkor megtelt a szánk nevetéssel, nyelvünk pedig vigadozással. Akkor így szölkak a pogányok: hatalmasan cselekedett ezekkel az Úr! Hatalmasan cselekedett velünk az Úr, azért örvendezünk!” (Zsolt 126,1-2)

2010. június 20-án négy fehér ruhás vallotta és pecsételte meg hitét Jézus Krisztusban a bemerítésben – az ünneplésre össesereglett gyülekezet és népes hallgatóság előtt.

Réggel az imaház udvarán a gyülekezet fúvóskara kürtölte szét a faluba a jó hírt. Kezdekör a gyülekezet lelkipásztora, Boros József köszöntött, majd Ruzsa János és Boros Mihály buzdítottak imára.

A gyülekezet gyermekei, fiataljai

és a fúvóskar is szolgált, ígét hirdetett Dóczé Bálint lelkipásztor Szlovákiából magyarul, és a gyülekezet lelkipásztora románul.

A fehér ruhások bizonyágtétele után a bemerítés aktusa következett. Megható volt, amikor a lelkipásztor

édesapa bemerítette és igével buzdította saját fiát is.

Boros Hanniel (14) szívét zsenge gyermekkorban érintette a keresztyén család légköre, a hallott ígék, történetek, énekek. Majd egy keresztyén könyv olvasása nyomán jutott el a

Bevezető a rómaiakhoz írt levélhez

„Isten kegyelmének a jó híre”

Májusban, a vasárnap du-i összejöveteleken, a Rómabeliekhez írt levelet tanulmányozzuk.

A rómaiakhoz írt levél teológiaiilag az egyik legátfogóbb az újszövetségi levelek közül. A keresztyén hit rendszeres és részleges bemutatása szempontjából a Biblia kommentátorai rendkívül fontos szerepet tulajdonítanak ennek a levélnek, mivel a legteljesebben és legvilágosabban mutatja be az evangéliumot, a jó hírt az egész Újszövetségben. John Stott, a neves angol teológus és kortárs prédikátor ezt a levelet egy „keresztyén kiáltványnak” nevezte. Martin Luther, a reformátor, úgy említette mint ami „valóban az Újszövetség legfontosabb része, és valóban a legtisztább evangélium”.

Rómába Jeruzsálemből jutott el az evangélium örömhíre. Első hirdetői azok a zsidók és prozeliták lehettek, akik ott voltak Szentélek kitöltetésének eseményeinél, meghallgatták Péter beszédét és megkeresztelkedtek (ApCsel 2. fejezet). Ezek szerint a római keresztyén gyülekezetet, mely Kr. u. 50 előtt jött létre, nem Pál apostol alapította. Arról sincs semmi feljegyzés, hogy ezt Péter tette volna, vagy esetleg egy más apostol. A Krisztusban hívők hitük miatt nem járhattak a zsinagógákba, ezért a keresztyének „házi csoportokat” alkottak (Róma 15,14-15).

A levél megírásakor Rómának hozzávetőlegesen egymillió lakosa volt, melyből ötvenezren zsidó származásúak voltak. Kr. u. 49-ben Claudius kiutasította a zsidókat Rómából egy bizonyos „Chrestus” miatt. Az indoklás szerint „miatta közrendet veszélyeztető zavarások” törtek ki. A történészek a „Chrestus” nevet a Krisztus név egy változatának vélik.

A levél célja

A gyakorlati célokat véve figyelembe több okot is találunk a levél megírására. A 15. részben megtalálható a levél írásának az oka, a helye, sőt az ideje is. Ezek szerint Pál apostolnak kifejezett szándéka volt Rómába utazni, hogy ott is hirdethesse az evangéliumot, sőt

onnan még Hispániába is el akart látogatni a római keresztyének segítségével (15,24.28.32). Az is kiderül a levélből, hogy Pálnak számos barátja, ismerőse és rokona is volt Rómában.

A levél tartalma és felosztása

A levél az evangélium részletes és rendszeres bemutatása egy stratégiaiilag fontos közösség számára, amit a Rómában élő keresztyének képeztek.

A kegyelemről úgy tanít a levél, mint amely előzménye a hit által való megigazulásnak, mértéke minden elképzelést meghalad; és ahogyan egynek engedelmessége folytán mindenkire kihatott a kárhozat, úgy egynek engedelmissége által kihat mindenkire a kegyelem

A rómaiakhoz írt levél sok lehetséges vázlata közül bemutatunk egyet, ami egy kicsit segít, hogy egy átfogó képet alkossunk erről a levélről.

Bevezetés (1,1-17)

A bevezetés rendkívül fontos, mivel Pál apostol bemutatkozik, leírja vágyait a római misszióval kapcsolatban és rögtön rátér a levél fő témájának a bemutatására, az evangélium ismertetésére és a hit általi megigazulás valóságára. Az apostol a krisztusi evangélium középpontjában álló nagyszerű örömhírt: a megigazulás tanítását fejt ki. Tétele az, hogy Krisztus evangéliumának isteni ereje van: üdvösséget és erkölcsi megújulást ad minden hívőnek (Róma 1,16-17).

(Folytatás a záróoldalon)

HUBERT IMRE *lp.*, Pécska

(Cikkírónk az Arad megyei Pécskán a román baptista gyülekezetet pásztorolja, valamint Újszövetséget tanít a nagyváradi Timóteus bibliaiskolában és a Teológián.)

Bemerítés Méhkeréken

(Folytatás az előző oldalról)

végleges döntésre, amikor szüleivel letérdelt és átadta életét Jézus Krisztusnak.

Albrecht Marius (36) a karácsonyi ünnepekre került haza sok évi szabadságvesztés után. Volt barátai kábítószer csempészésre vették rá, de hamarosan lebukott és börtönbüntetésre ítélték Angliában. Istennek azonban terve volt az életével. Egy magyar misszionárust használt fel, hogy ne csak a tolmácsolásban,

hanem lelkigondozásban is segítse és Istenhez vezesse. A hosszú, magányos évek alatt radikális változások történtek életében.

Kozma Éva (59), Marius édesanyja döbbenettel és csodálkozással szemlélte hazaérkezett fiában a gyökeres változást. Kíváncsian kísérte el fiát a gyülekezetbe. A mennybemenetel napján az ige őt is szíven találta és döntött Jézus Krisztus mellett. Súlyos betegsége ellenére már nem csupán szemlélőként vett részt a bemerítésen, hanem fiával együtt állhatott fehér ruhában.

Jova János (64) felesége és lánya megtérése és bemerítése nyomán került kapcsolatba a gyülekezettel, ahol megfogta a testvéri szeretet, a hirdetett ige és Isten jelenlétének megtapasztalása. A karácsonyi ige-hirdetés után felállt és bátran megvallotta, hogy megnyitja a szívét, befogadja az Úr Jézus Krisztust, akit engedelmisséggel akar követni.

Imádkozunk, hogy aki elkezdte bennünk és bennünk a jó dolgot, elvégezze Krisztus Jézusnak napjáig.

BOROS JÓZSEFNÉ IRÉN

Derék anyát kicsoda találhat?

Amikor azokon az értékeken gondolkodom, amelyeket édesanyámtól kaptam, mindenek fölött az Igéhez való ragaszkodása, istenhite, szolgáló lelkülete jut eszembe.

Vasárnap reggel van, békés, harmatos szilágysági reggel. Az időnként felzúgó autók zaja mellett siető léptek kopogása töri meg a csendet. Három pöttyös ruhába öltöztetett kislány igyekszik kézen fogva elől, mindhármuknál pöttyös táska, pöttyös kendő. Mögöttük két fiúcska szaporázza lépteit, ők is ünneplőben, vasalt ingben, simára fésült hajjal. S e kis csapatot karonfogva igazgatja az édesapa és édesanya, hol sürgetve, hol rendreutasítva, nehogy elkéssenek az imaházból. „Minden vasárnap élmény volt nézni fürge lépteiket, amint imaházba igyekeztek” – mesélték nekem később a falubeliek.

Így volt ez harminc évvel ezelőtt, s így van ez ma is. Édesanyám számára az istentiszteleti alkalmakon való megjelenés létfontosságú volt: „Az Úr Házát mindennél jobban kell szeretni, támogatni, megbecsülni”. S hogy ezt már gyerekként megtanultam, részben neki köszönhetem.

Az édesanyámtól kapott értékek

Amikor azokon az értékeken gondolkodom, amelyeket édesanyámtól kaptam, mindenek fölött az Igéhez való ragaszkodása, istenhite, szolgáló lelkülete jut eszembe. Családunkban természetes és valóságos volt az Isten létezésének ténye. Szüleimnek köszönhetően már kisgyerekként olyan hiteles istenkép formálódott ki bennem, hogy jöhetett később bármi és bárki – ateista biológiatanár, szkeptikus pszichológusok, Freud és Darwin tanai – az Isten létezésében való hitemet senki és semmi nem tudta egy pillanatra sem megingatni. S az, hogy később élő hitre jutottam, az isteni kegyelem és szüleim gondoskodásának egyértelmű következménye.

Felbecsülhetetlen érték volt számomra, hogy anyukám teljes idejét a családjának szentelte, igazi derék asszonyként jókedvűen dolgozott, fölkelt még éjjel is, hogy meleg étellel, forró teával indítson útnak a hideg téli hajnalokon, s azóta sem értem, hogyan, de az útravaló mellé az otthonunknak egy darabját is

becsomagolta, hogy ne érezzem magam sehol idegennek.

Óriási értéket jelentettek és jelennek ma is számomra édesanyám imádságai. Az öt kicsi gyermek gondja-baja mellett mindig tudott időt szakítani az imában való elcsendesedésre, bibliaolvasásra. Mind a mai napig biztonságot nyújt a tudat, hogy egy imádkozó édesanya, nagymama van mögöttem és családom mögött, s az ő imái Túrmezei Erzsébet szavaival élve „*védenek, mint hősi vért, mint tiszta dallam, ölelik körül életemet halkan*” (T.E.: *Utolsó imádság*).

Foto: Sz.

Az is mély nyomot hagyott bennem, ahogy a szegényekhez viszonyult, „*tenyere mindig nyitva volt a nyomorultak előtt, kezét nyújtotta a szegényeknek*” (Péld 31,20). Soha nem engedett el senkit üres kézzel, idejéből és anyagi javaiból is nagylelkűen áldozott a nélkülözőknek. Igyekszem én is hasonlóan bánni a rászorulókkal, hogy majd az én gyermekeim is erre emlékezzenek.

Az igei értékek számára örökérvényűek maradtak, még akkor is, amikor a társadalom értékrendszere a feje tetejére állt. Alázata és egyszerűsége, Isten iránt való engedelmesége minden földi kincsnél többet jelentett és jelent ma is számomra. Mondhatom, hogy egész életre szóló útravalót kaptam hívó édesanyám-

tól, aki nem csak tanította az Igét gyermekeinek, hanem igyekezett valóságosan meg is élni azt.

Sokszor feltevődik bennem a kérdés, hogy én tudok-e a gyermekeimnek hiteles példát nyújtani és lefektetni egy olyan erős lelki alapot, amely szilárdan megáll az egyre elvetemültebb és válságosabb korban?

Ma úgy tűnik, nehezebb!

Régen sem volt könnyű a gyermeknevelés, de ma úgy tűnik, egyre nehezebb. Mégsem kell csüggednünk, hiszen a mi Istenünk nem változik! Igéje sem avul el, mindig időszerű és a legfontosabb tanácsadónk marad, mai szülőknek is. Természetesen fel kell ismernünk a társadalomban végbemenő rossz irányú folyamatokat, de ugyanakkor észre kell vennünk Isten gondviselését és cselekvő jelenlétét családjunkban és a világban is.

Isten nem akarja, hogy rettegéssel gondoljunk a jövőre, hanem azt, hogy biztosan fogjuk gyermekeink kezét és bátran, aggodalmak nélkül nézzünk szembe a jövővel, mert ismerjük Azt, aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.

Derék anyát kicsoda találhat? Hálás vagyok és Istennek adom a dicsőséget, hogy én találtam. Édesanyám a maga igencsak alacsony termétével, de főképpen a bibliai értékek megélésével és továbbadásával a legderékabb anyá előttem.

Nekem sikerül-e?

Nekem sikerül-e derék anyává válnom? Bár magas a mérce és ismerve sok hiányosságomat, mulasztásomat, elcsüggedhetnék, mégis Istenben bízva, tudom, hogy nem lehetetlen! Hiszen ez az Ő célja velem is, hogy derék asszonnyá, derék édesanyává formáljon, nekem csupán annyit kell tennem, hogy engedelmesen figyeljek az Ő szavára és Igéjének ne csak hallgatója, hanem megtartója is legyek. Kívánok közösségeinkben sok-sok ilyen derék édesanyát!

BOROS RÓBERTNÉ EMILIA
Székelyudvarhely

Édesanyámmal Mindannyiunk életében vannak mérföldkövek, amelyek meghatározzák sorsunk további alakulását. Nálam ezek Istenhez kapcsolódnak, amikor Ő nagyon közel hajolt hozzám.

utolsó

óráiban

TÓTH EDINA

Október végén történt, és anyukámmal kapcsolatos. 12 évvel ezelőtt állapították meg nála a rákbetegséget. Az azt követő időszakban eme kór minden súlyos szakaszán keresztülment. Viszont sok fájdalma és nehézsége ellenére is a környezete egy életvidám, kiegyensúlyozott, boldog és békés embert látott benne. Ilyen nehézségek és fájdalmak között csupán emberi erővel nehéz lett volna fennmaradni. Mi, a családja és a környezete, láttuk és tapasztaltuk, hogy Isten őt naponként új erővel, békességgel és reménységgel látta el.

Halála előtt két héttel a szervezete kezdte felmondani a szolgálatot: a csontvelő, vese nem működött megfelelően. Mégis mindezek ellenére nyugodt, békés, sőt mosolygós tekintettel fogadott bennünket a kórházi ágyán. Nem tudtam egyszerűen összeegyeztetni a látottakat a hallott diagnózissal. Isten békessége, mely minden emberi értelmet felülhalad őrizte meg szívét, gondolatát az Úr Jézus Krisztusban.

Bennem mindig is nagy félelem volt, hogy milyen lesz az anyukám elköltözése? Félttem a látványtól, de attól is, hogy az ő nagy fájdalma énbennem mit vált ki? Így utólag eszmélek rá és tudatosodnak bennem dolgok, hogy Isten mennyire kegyelmesen, bölcsen, készített és rendezett el mindent – ismerve és szem előtt tartva mindannyiunk szívét, gondolatát, imáját és talán ki nem mondott félelmét, aggodását. Adott mellénk imádkozó testvéreket, akik imában hordoztak és mi folyamatosan tapasztaltuk ennek erejét.

Aznap reggel, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy leállt a veseműködése és el kell engednem anyukámat, késztetést éreztem, hogy vegyem a Bibliát, üljek le az ágya mellé és apukámmal együtt olvassuk hangosan az igéket. A bátyám, feleségével, pár óra múlva tudott hozzánk csatlakozni, először csak megfigyelőként, majd egy idő múlva felváltva olvastunk tovább a Bibliából, együtt énekeltünk, imádkoztunk. Ezenközben vettük észre, hogy Isten közel jött hozzánk, lehajolt, felemelt és szólt hozzánk az igeversek és énekek szövegén keresztül. A közösségben megerősödünk, békességünk, a reménység felemelt bennünket.

Bár a szemünk sírt, de a reménység, hogy „a lélek él és találkozunk” – mert az ÚR Jézus elment, hogy helyet készítsen számunkra – örömmel töltött el. Anyukám közben még sokáig szorította a kezünket, jelezve, hogy „mindent ért”. Nyugalomban, békességben, a fájdalmakról megfeledkezve töltöttük el így együtt az utolsó órákat.

Kiváltságnak érzem, hogy elköltözésekor ott lehettem édesanyám mellett. Ő most már nincs köztünk. A gyász különböző szakaszain kell átmennünk. Hitünk, bizodalunk továbbra is Isten szeretetében nyugszik. Ebből kifolyólag pedig a különleges szabadságban, békességben, elégedettségben és reménységben, hogy „a lélek él” és találkozunk.

Az áprilisi számban adtunk közre néhai Tóth Mihályné elköltözéséről gyászjelentést. Az elhunyt Magyarországon élő kisebbik lánya írt biztonságtételt az édesanyával töltött utolsó napokról. A cikk először a Bételben, a budafoki baptista gyülekezet lapjában jelent meg 2010 decemberében. (A szerk.)

„Az érett gyümölcs könnyen válik el az ágtól. Aki Pál apostollal mondhatja: Szeretnék elköltözni és Krisztusnál lenni, tanújelét adja annak, hogy megérett a menny számára.” Spurgeon

Szeretet - kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Dr. Simon József. Felelős szerkesztő: Veress Efraim. Szerkesztő-tördelőszerkesztő: Szilágyi László.

Jelen szám dr. Vass Gergely felelős szerkesztői közreműködésével készült.

410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA. E-baptifon: 0735 500 009, e-mail: szeretettlap@gmail.com

A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.magyarbaptista.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605

Mély fájdalommal, de Isten akaratában megnyugodva tudatjuk, hogy **Chideşa Rozália** (sz. Kozma Rozália) autóbaleset következtében, életének 51. évében az Úrhoz költözött. Temetése február 17-én volt Akna Slatinán, Ukrajnában. Az elhunyt férje, Chideşa David, missziós lelkipásztorként szolgál Ukrajnában, munkájában nagy segítsége volt felesége és Lídia lányuk is. Azon a végzetes napon Dávid és Rozália Poroskovo faluból (kb. 200 km-re Slatinától) utazott haza, gyermekek számára tartottak ott összejövetelt, amelyen közel 150 gyermek vett részt, valamint segélycsomagokat is szállítottak oda. A balesetben David testvér is nagyon megsérült, most már felépülőben van.

Rozália testvérnő Szilágyballán született, nevelkedett, 1975-ben itt történt a bemeztetése is, amikor 58-an voltak fehér ruhások a zilahi és szilágyballai körzetből. A temetési istentisztelet első része az imaház udvarán folyt. Borzási Pál lelkipásztor a Romániai Magyar Baptista Szövetség és a ballai gyülekezet részéről a 2Tim 2,8 igekers alapján szólt. Viorel Iuga, az aradi Speranța gyülekezet lelkipásztora a 4Móz 23,10-ből hirdette az ígét. A temetőkertben a Jn 17,13-17 és az Ézs 60,19-20 alapján hangzott el vigasztaló üzenet. A gyászistentiszteleten egy ukrán férfikórus és a szilágyballai gyülekezet fúvószenekara is szolgált.

Imádkozzunk a Chideşa családért: David testvérért, hogy kapjon testi-lelki felépülést és folytathassa a missziómunkát. Lányukért is, Lídiáért, hogy a nehéz helyzetben tapasztalja még inkább Isten jelenlétét és szeretetét. Ugyanakkor imádkozzunk a slatinai gyülekezetért és körzetért, hogy az elkezdett munka tovább haladjon Isten gazdag áldásával. **Kelemen Szabolcs**

Március 8-án fájó szívvel, de Isten akaratában megnyugodva kísérté utolsó földi útjára **özv. Antal Irmát** a család, s a népes gyülekezet. A drága dédnagymamát, nagymamát és édesanyját március 5-én reggel szólította haza Istenünk, csupán néhány órával 86. életévének betöltése után. Távozása születésnapjára kívánság volt, amint azt március 4-én este elmondta a családnak. A

köszöntések után még együtt énekeltük el az *Isten hord karjain* című éneket, s az ének hitelessége be is

bizonyosodott hamarosan, amikor hűséges Atyja kezébe adhatta át őt egyik unokája. A család még a fájdalmak közepette is hálával tapasztalta meg Isten jóságát és szeretetét, aki a körülményeket kezében tartotta és tökéletesen irányította.

A kápolnánál Giorgiov Adrián lelkipásztor szólt a vigasztalás ígét a Jób példáját mutatva fel (Jób 42: 12a, 16-17), aki jó vénségben és betelve az étellel halt meg, mert Krisztus volt az ő élete. A temetőkertben Megyesi József ny. lelkipásztor beszélt „lelki nővérkéről” a 86. Zsoltár 6-7. és 13. verse alapján. A nagymama életkorát idéző zsoltár versei az imameghallgató és kegyelmes Istenről tanúskodtak. Vigasztalóan hangzottak az énekkar részéről az énekek, hasonlóképpen áldás volt a fúvószenekar szolgálata is. Áldott legyen a „minden vigasztalásnak Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhatunk bármely nyomorúságba esteket azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket” (2Kor 1:3-4). **(M.A.)**

Fazekas Izabella testvérnőnkem temettük március 5-én Nagyváradon, akinek 88 évet ajándékozott az Úr. Testvérnőnk Nagyzerinden élt, de a férje halála után Nagyváradra költözött, Izabella lánya gondozta nyolc éven át. A gyászistentiszteleten szolgált Simon József lp. a Dán 12:2-3, és Papp Dezső lp. a Zsolt 90:1-12 alapján. Az Úr vigasztalja és erősítse a gyászolókat. **(P.D.)**

Nagyváradon, február 22-én **Porkoláb Jolán** koporsója előtt álltunk. Testvérnőnk a gyülekezetünk legidősebb tagja volt, Teremtő kegyelmes Istenünk 97 évet adott részére. A gyászistentiszteleten Simon József lelkipásztor a Jób 19:25-27 és a Róma 5:1 alapján magyarul és románul szolgált, Megyesi József ny. lelkipásztor Zsolt 119:92,97 alapján szólt. Imában Halász Ferenc és Gergely András testvérek kérték a Szentlélek vigasztalását a gyászoló családra. A gyülekezet énekegyüttesét Borbély Ferenc testvér vezette. **(M.J.)**

Február 28-án Nagyváradon **Győri Borbála** testvérnőnk porsátorát kísértük utolsó útjára. Mennyei Atyánk 87 évet adott számára. A ravatalnál Megyesi József ny. lelkipásztor a Jób 30:23 igekers alapján szolgált, a sírnál Halász Ferenc testvér a Jel 21:1-4-ből. Az elhangzott igei üzenet áldásáért és vigasztaló erejéért Zsisku Lajos ny. lelkipásztor és Molnár Miklós tv. imádkozott. **(M.J.)**

Nagyváradon, március 30-án, **Horváth Árpád** testvérünket elkísértük utolsó földi útjára. Mennyei Atyánk 69 évet adott részére. Életének utolsó négy éve napról napra tudtul adta számára, hogy földi sátorháza feltartóztatatlanul bomlik. Ravatala előtt a 2Kor 1, a sírnál a Jn 5:24-29 alapján Megyesi József ny. lelkipásztor hirdette az Úr vigasztaló, figyelmeztető, de Jézus Krisztus kegyelmére irányító üzenetét. A gyászoló családnak, az ige igazságának elfogadásáért Gergely András és Molnár Miklós testvérek imádkoztak. A gyászistentisztelet keretében a gyülekezet énekkara és egy öt tagú fúvós-együttes szolgált az Úr dicsőségére. A gyászoló család részére a Szentlélek vigasztaló erejét kérjük. **(M.J.)**

80 éve halt meg Tóth Mihály

Az 1931. május 15-én kiadott Szeretet lap 6. oldalán jelent meg az alábbi gyászjelentés, amelyet a jeles testvérünkre való emlékezésül teszünk közzé a mai olvasók számára.

Tóth Mihály temetése 1931. május 2-án Nagyszalontán

A magyar baptista misszió első úttörő munkásai közül most az utolsó is kidőlt. Tóth Mihály testvér 1931. április 30-án, rövid szenvedés után, 95 éves korában befejezte földi életét. Hazavitte az Úr Jézus, hogy örökké vele maradjon. Temetésén a romániai magyar baptista szövetség elnöke, Darabont Gyula is részt vett, hogy hazánk magyar baptistáinak nevében kifejezze elismerését, háláját a pátriárka kort megért úttörő munkás koporsójánál.

Sokan eljöttek Nagyszalontára

A gyászházhoz nagy csoportokban érkeztek Nagyszalonta város polgárai és a helybeli, valamint a közeli helységek hívői. Gyönyörű napfényes, meleg, májusi délután volt. A nagyváradiak a missziós autóval utaztak. Érkezésük után a család előtt kifejezték őszinte részvételüket. Ezután megtekintették a koporsóban nyugvó porhüvelyt. 95 évet harcolt keresztül az, aki előttük feküdt, arcán békesség látszott, szenvedés nem torzította el vonásait. A koporsó körül az elhunyt menyé és 8 unokája állt, nagyjából meglett férfiak és családanyák. Egyetlen fiát (Tóth Mihály) még ő kísérte ki utolsó útjára 1929-ben.

A gyászistentiszteletet Kis Ferenc testvér, a szalontai gyülekezet prédikátora nyitotta meg. Felharsantak a Dávid zsoltárainak akkordjai. Jó könyvből a 19:25-26 versei alapján beszélt „Mert én tudom, hogy az én Megváltóm él, és utoljára az én porom felett is megáll. És miután ezt a bűnöm megrágják, testem nélkül látom meg az Istent”. Méltatta az egyszerű, de nagy embert, aki ez év május 9-én töltötte volna be merész életének 55. esztendejét.

Amikor ők kezdték a hitet

Ezután Darabont Gyula hitközségi elnök szólt. E koporsóban nem egy közönséges ember fekszik,

hanem a magyar baptizmus egyik oszlopos tagja – mondotta. Az előttünk nyugvó testvérünk neve és személye szerte ismert volt hazánkban. Ő a mi elődeink harcos csoportjához tartozott, akik Jézust elfogadva, vele együtt a szenvedést és a megváltást, az üldöztetést is magukra zúdították. Amikor ők kezdték a hitet, akkor az még nem járt a kényelem, a jog és a nyugalom jegyében, mint ma, hanem a szenvedés volt a kenyerük. Úgy látszik, az Isten helyesen választja meg szolgálóit, mindig azokat, akik nem félnek attól, hogy harc vár rájuk.

A mi első úttörőink – közöttük Tóth Mihály is –, kemény, ernyedetlen, meggyőződésükben meg nem ingatható hívők voltak. Ők szembe mertek nézni minden ellenséggel, azokat az Isten hatalmánál mindig gyengébbeknek tartották és nem rettentek meg senkitől. Ma már látjuk, hogy csak ilyen bátorsággal, önmagunkról való megfeledezéssel, lángoló szeretettel lehet elvetni a dacos, nyakas magyar nép között a tiszta evangéliumot – mondjuk: „a magyar baptizmust, annak fundamentumát”.

Egy gyülekezetben 55 évig

Tóth Mihály testvéremnek az Isten nagy dolgokat engedett megvalósítani. Nem csak a kezdet nehézségeit élte át, hanem átszenvedte a belső közösség gyakorlati elrendezésével járó elvi harcokat, amelyekben szintén megtartotta törhetetlenségét. Megláthatta azt is, hogy a Jézus Krisztusra, mint alapra, bölcsen ráhelyezett anyaszentegyház, milyen dicsőségesen emelkedik ki az alapkövek részére ázott mélységek közül. Látta azt is, hogy a magyar baptizmus mustármagja hogyan lesz cserjévé és fává. Egy gyülekezetben élni 55 évig nagy dolog: eltemetni a hű munkatársakat, az élettársat, az egyetlen fiút, a gyülekezet összes öreg tagját és utolsóinak maradni a

kortársak közül. Csaknem egy évszázadot átélte és ott meghalt, amelyben született, abban a hitben megmaradni, amit Isten ajándékozott ingyen, Jézusért, mind-mind olyan ajándék, amely kevés halandónak jut osztályrészül.

1836. szeptember 24-én született, 1876-ban választott el a munkára, amit 43 évig, 1919-ig, mint hű szolgá vitt. Az egész ország baptistái nevében fejezem ki, elismerésünket, csodálatunkat Tóth Mihály kitartó munkája, szívóssága és példamutató élete felett. Abban a reményben válunk el, hogy lesz viszontlátás, lesz boldog találkozás ott, ahol az Úr minden szolgálójának fáradságát reményen felül fogja megfizetni.

Vegyenek példát életéről

Ezt követően a nagy számú családot Darabont Gyula testvér vigasztalta és buzdította, hogy vegyenek példát a kiváló „ősatya” életéről, és kövessék őt minden jó és nemes cselekedetben, de különösen Jézust, a nagy Megváltót. A temetőben Bódis Balázs testvér, a mezőfalvi gyülekezet és körzet prédikátora megható szavakkal beszélt, közben a szalontai énekkar is szépen közreműködött.

Adjon az Isten, a mi hatalmas Urunk népünknek még sok kitartó, hitben erős lelkimunkást, azok helyébe, akiket már haza hívott az Úr, hogy itt e földön is építhessük az Ő országát.

Bevezető a rómaiakhoz írt levélhez

„Isten kegyelmének a jó híre”

(Folytatás a 11. oldalról)

Dogmatikai (teológiai) alapigazságok: 1,18-11,36)

A levél dogmatikus része ezt a gondolatmenetet követi: az emberiség – a zsidók éppúgy, mint a pogányok – vallási és erkölcsi tekintetben csődbe jutott és súlyos bűnökben él, ezért megigazulásra szorul (Róma 2,1-Róma 3,20).

A megigazulás egyetlen útja a hit Jézus Krisztusban. Ez a hit részesít a megváltás kegyelmében: kibékít Istennel, Jézusban Isten gyermekévé és a Szentlélek részesévé tesz, belső erőt ad Isten parancsainak teljesítésére és végül örök üdvösségre vezet (Róma 3,21-Róma 8,39).

Ezzel kapcsolatban az apostol kitér a választott nép hitetlenségére és végső sorsára vonatkozó kérdésekre (9-11. fejezet).

Gyakorlati tanítások (12,1-15,13)

A levél e második részében különböző erkölcsi tanításokat ismertet az apostol, amik úgy vannak

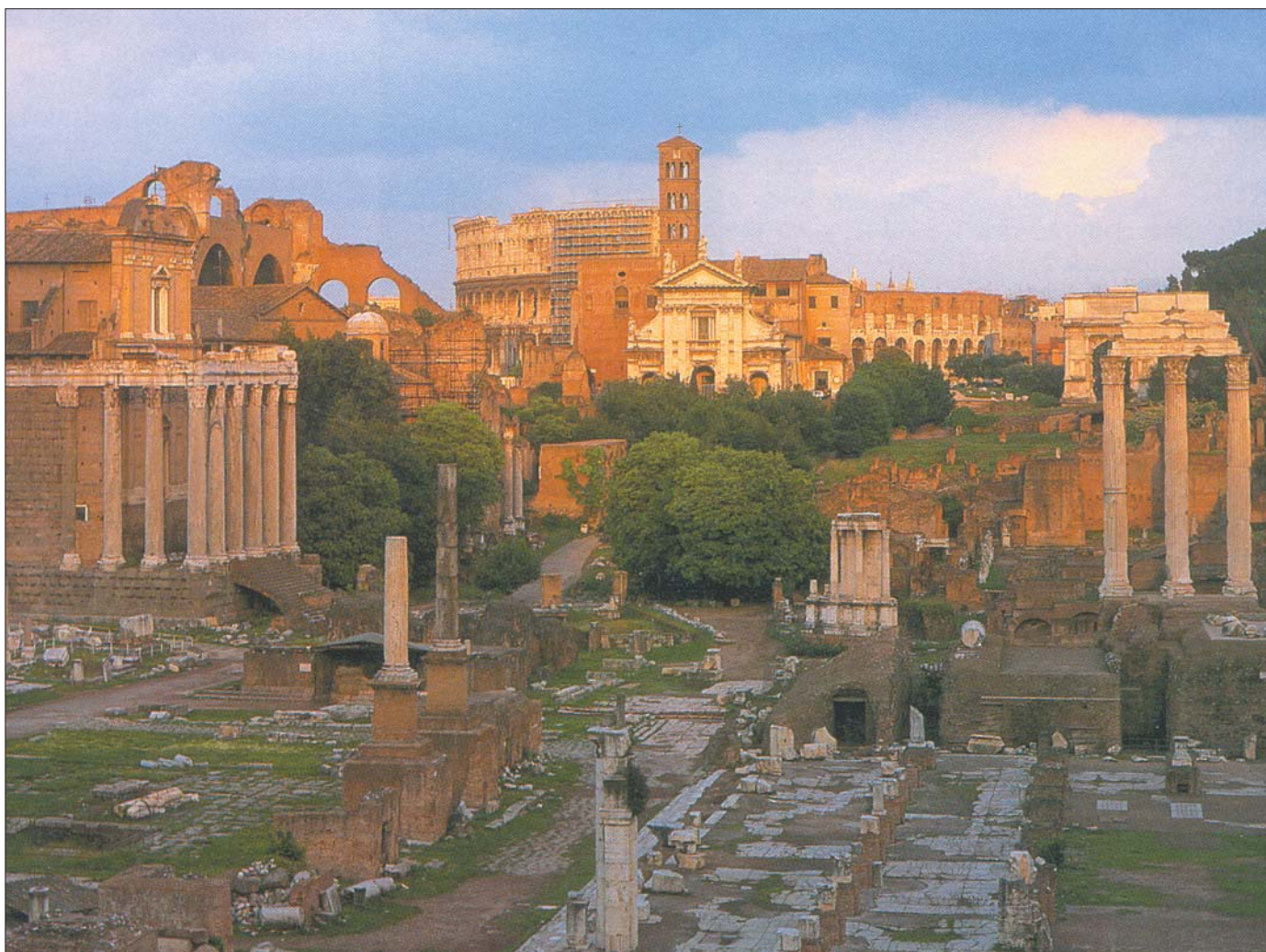
bemutatva, mint a kegyelem által átformált és megigazult élet következményei. A 12. fejezet ezekkel a szavakkal kezdődik: „Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket...” (12,1), és ezt követik a hasznos gyakorlati, erkölcsi tanítások, amiket a hívő ember kell gyakoroljon.

Befejezés (utóirat) (15,14-16,27)

A befejezés az apostol terveiről szól, majd üdvözetek hosszú sora után Isten dicsőítésével végződik.

Ez a rendkívüli levél bemutatja az ember bűnösségét, de az isteni kegyelmét is, Jézus krisztus által mint megoldást a bűnre, azok számára akik hittel elfogadják az isteni megoldást. Ezek számára biztosítja Isten a győzelmes hívő életet, amit mindenki megélhet a gyakorlatban is Isten segítségével.

HUBERT IMRE

Via Sacra, Forum Romanum – a Capitolium és a Palatinus domb közötti tér az ókori Róma fő köztere volt, Forum Magnumnak is nevezték. Bővítésekor gyönyörű oszlopos csarnokokat, bazilikákat építettek, amelyek állítólag a keresztyén templomok alapjai lettek.